

שלומי משתתק. אני לא חושב הרבה על מה שאני מחפש. כשאני תופס גיטרה, אני מביע את מה שאני מרגיש. זורק החוצה דברים."

● **ובטכסטים שלך?**

"בטכסטים אני מביע את עצמי. זה יותר מסוכר. אני חושב שהמילים מדברות בעד עצמן. הנה, המילים של בדרך אל הים' זה על מה שעובר על כדאדם."

אני מביט במילים של השיר הזה. אתם מכירים את השיר. זה עם השורה 'ורק אני ואנוכי נורמלי מכולם, בתחבורה הציבורית

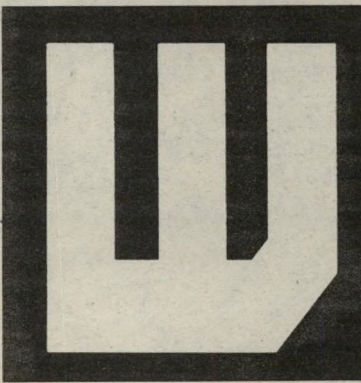
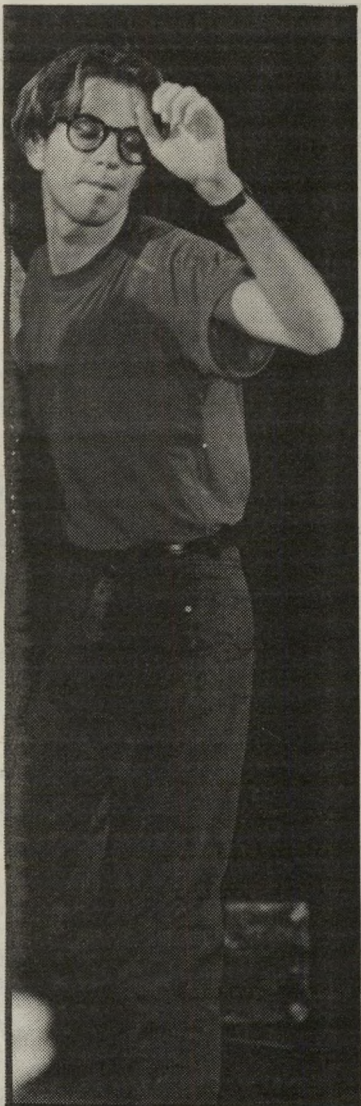
מרפקים. יש לנו הרגשה טובה שיש לנו מה להציע."

● **אתם יוצאים לחו"ל? יש לכם חומר באנגלית?**

"יש לנו כמה גישושים בכיוון. ומי אמר שאם יוצאים לחו"ל מוכרחים לשיר באנג' לית? אפשר לשיר בערבית, או בארמית מרר ברת."

"עופרה חזה", אבנר מסכר מהפינה שלו, "שרה בתימנית, ותראה מה קרה לה."

עופרה חזה היא, עכשיו, המורל הגדול של כל הישראלים. היא באמת "עשתה את זה."

נוסע אל הים." את שאר השורות לא זוכרים כל כך, אבל כתוב שם "כולם אומרים מחר יבוא שלום / אבל עלינו כבר הקיץ הקץ / ועד שיפתחו את השסתום / אני יורד לים כדי להתרחץ."

● **פוליטיקה מעניינת אתכם?**

אבנר. "בכלל לא."

איגי: שותק.

שלומי אומר ש"עברית זו שפה מספיק מוזרה כדי לעשות ממנה קטע מעניין."

● **על מה אתם חושבים? אירופה? אמריקה?**

התשובה באה בקולות מתואמים: "אמריקה. אמריקה."

● **מה אתה מחפש במוסיקה שלך?**

ברמות משתנות מאוד. "רכבת לילה לקהיר" של אהוד בנאי, בן ורדו הכישרוני של סולן הלהקה, יובל בנאי, הוא טכסט בעל איכות שירית, ו"ברחובות שלנו", של יובל בנאי, הוא גניבה פשוטה, אולי לא-מורדת, מ-אנשים הם שונים" של ג'ים מוריסון מהדלתות. גניבה של רעיון, ורק המוסיקה הטובה ויכולת ההופעה של בנאי נותנים לו עוצמה של להיט. (קצת סדר עם הבנאים: יובל ממשינה הוא הבן של יוסי בנאי. אהוד הוא הבן של יעקב בנאי, ומאיר הוא הבן של השופט מבאר-שבע).

בברנזיה אך אחד לא הבין את ההתעוררות הזאת. אחרי עוכבר גמרו את ההספדים, התחילה כתאום להקת "משניה" לסגור קופות. העולם הזה" הלך להופעה. לא מדובר בלהקת-רוק, שתביא למהפיכה חברתית. אבל מי צריך מהפיכות, כשיש מוסיקה טובה?

יוחן שם-אור, יצילם אלי דסה

מהבימה רואים חברי משניה את הקהל שלהם. קרוביקרוב, הם רואים את הקבועות, הרבוקות לבימה, לועסות מסטיק ושנותות קינול, המביטות עליהם לא כמו קהל, אלא כמו שותפות. מאחוריהן נמצא הגוש המפוז. כמה עשרות רוקדים, אבל בלהט מתון של ריקוד דיסקוטקים. וכל השאר, ששילמו את ה-35 השקלים, ומקבלים בדיוק את מה שביקשו. הם רואים את יובל בנאי מסתער עליהם כל פעם עם אצבע שלופה, ודוהר בין פינות הבימה. הם רואים אותו מתנועע בתנועות לולב, מתקשר כל ההופעה עם שלומי ברכה, הגיטריסט המוכשר, שהקהל אולי לא מורע לכך שהוא האיש האחראי למרבית להיטי משניה, אבל יובל יודע-גם-יודע. הם לבושים בפשטות רבה, בישראליות שכבר לא קיימת, אבל במקום גדלים כמעט מתבקשים הם נועלים מין נעלי עבודה כבדות, בעלות סול" יות קרפ, הבולעות את רעש הקפיצות. זו משניה. זה הקהל, וזו ישראל 89. והקהל נהנה בצדק. "שיר המכונה", קטע אינסטרומנטלי ברמה בינלאומית, יכול להיות נעימת שיר הנושא בטרט "חבורת מונטי פיטון בשור ילומי הסולטן". זה הקטע הפותח את ההופעה, והוא זה שיפתח עבורם, כנראה, גם את השוק הבינלאומי, לשם הם רוצים להגיע. כמו כולם, כמו הקהל שכא ליהנות יחד איתם, לשמוע את המוסיקה, ולהקשיב למילים שלא יפוצצו לו שום פיזו במוח, כי מה כבר מילים ומוסיקה יכולים לעשות, כאן, בישראל 89. מה שהצליח בבורות מצליח גם כאן. מוסיקה טובה וקליטה, ישראליות, והומור. לא בשור רות, לא מיניות מאיימת, לא מכות כביצים. אמא שלכם תאהב אותם. גם היא.

לפתוח קופה

השנה לא היה כמעט זמר אחר, ובוודאי שלא להקה, שהעזו לפתוח קופות 20 פעם במשך חודש, כמו שעושה משניה. לפתוח קופה, בעגה המיקצועית, זה לשכור מקום, אולם גדול או אמפריית-אטרון, לפרסם שיש הופעה, ולהכות לקהל שיבוא לקופה ויקנה כרטיס. זה כמעט ולא קורה, וגם הכוכבים הגדולים, אלה המוכרים מהרדיו והטלוויזיה, מופיעים, בדרך כלל, רק כאשר גוף חיצוני מוזמן את ההופעה מראש, וקונה אותה במחיר קבוע.

ארם לא עושה את זה. ירדנה ארזי לא עשתה זאת מעולם. פה ושם, בגלל צוק העזי תים, מוזוגים שניים-שלושה זמרים או זמרות, ומקוים שהקהל יתפתה. השנה היתה שנה רעה מאוד לכיבוד הישראלי, אבל למשניה, חמש שנים אחרי שיצאה לשוק והתקבלה בהתלהבות גדולה, שדעכה מאוד בשנתיים האחרונות, זו היתה שנה נפלאה של חורה. הקהל, ולא רק שרדרי-הרדרי, אוהב את משניה של קיץ 89.

הופעה נחמדה מאוד, ההופעה של משניה. מוסיקה קיצבית, מתנגנת, טעונת אנרגיה. מין פופ-רוק כזה, מתובל בתכלין מזורח וזור מור מקומי. הטכסטים, שלא כמו המוסיקה,

הנערה שלעפה את המסטיק לא הרגיר שה נקבוצת האנשים שלחצה אותה מאי חור, והרכיקה אותה אל הבטון, ליד הרמקול הגדול. היא לעסה את המסטיק יחד עם מילות השירים, ממלמלת אותן מוכנית, כמו יהודי זקן בתפילת המיליון שלו, והביטה בחמשת האנשים שהוציאו בשבילה, כמו בשביל אלף הנוספים שהיו שם, את המיץ. להקת משניה. לא רע, מה שהיה השבוע באמפי וואהאל בפארק הירקון. לא רע. כל האמרגנים של שוק הבידור הסתובבו בין הקהל, סופרים למשניה את הכסף, ובודקים כמו גופים את

לפתוח קופה

השנה לא היה כמעט זמר אחר, ובוודאי שלא להקה, שהעזו לפתוח קופות 20 פעם במשך חודש, כמו שעושה משניה. לפתוח קופה, בעגה המיקצועית, זה לשכור מקום, אולם גדול או אמפריית-אטרון, לפרסם שיש הופעה, ולהכות לקהל שיבוא לקופה ויקנה כרטיס. זה כמעט ולא קורה, וגם הכוכבים הגדולים, אלה המוכרים מהרדיו והטלוויזיה, מופיעים, בדרך כלל, רק כאשר גוף חיצוני מוזמן את ההופעה מראש, וקונה אותה במחיר קבוע.

לפתוח קופה

השנה לא היה כמעט זמר אחר, ובוודאי שלא להקה, שהעזו לפתוח קופות 20 פעם במשך חודש, כמו שעושה משניה. לפתוח קופה, בעגה המיקצועית, זה לשכור מקום, אולם גדול או אמפריית-אטרון, לפרסם שיש הופעה, ולהכות לקהל שיבוא לקופה ויקנה כרטיס. זה כמעט ולא קורה, וגם הכוכבים הגדולים, אלה המוכרים מהרדיו והטלוויזיה, מופיעים, בדרך כלל, רק כאשר גוף חיצוני מוזמן את ההופעה מראש, וקונה אותה במחיר קבוע.

ארם לא עושה את זה. ירדנה ארזי לא עשתה זאת מעולם. פה ושם, בגלל צוק העזי תים, מוזוגים שניים-שלושה זמרים או זמרות, ומקוים שהקהל יתפתה. השנה היתה שנה רעה מאוד לכיבוד הישראלי, אבל למשניה, חמש שנים אחרי שיצאה לשוק והתקבלה בהתלהבות גדולה, שדעכה מאוד בשנתיים האחרונות, זו היתה שנה נפלאה של חורה. הקהל, ולא רק שרדרי-הרדרי, אוהב את משניה של קיץ 89.

הופעה נחמדה מאוד, ההופעה של משניה. מוסיקה קיצבית, מתנגנת, טעונת אנרגיה. מין פופ-רוק כזה, מתובל בתכלין מזורח וזור מור מקומי. הטכסטים, שלא כמו המוסיקה,